

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 57/09-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 10 C 32/2005 z 31. januára 2006 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 198/2006 zo 4. apríla 2007, ako aj uznesením Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Stred, Banská Bystrica sp. zn. ČVS: PPZ-128/BPK-S-2008 zo 6. novembra 2008 a bližšie nešpecifikovaným rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2008 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 C 32/2005 z 31. januára 2006 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 198/2006 zo 4. apríla 2007, ako aj uznesením Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Stred, Banská Bystrica sp. zn. ČVS: PPZ-128/BPK-S-2008 zo 6. novembra 2008 (ďalej aj „uznesenie vyšetrovateľa“) a bližšie nešpecifikovaným rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“).

Sťažovateľ uviedol, že *„všetci porušili základné právo garantované čl. 6 ods. 1 medzinárodného dohovoru o základných ľudských právach a KS Žilina a GP SR porušili čl. 13 - právo na účinný opravný prostriedok“*, a zároveň vyslovil nespokojnosť s rozhodnutiami oboch súdov, ako aj s odmietnutím jeho podnetu na trestné stíhanie.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že:

„I.A. Okresný súd v Čadci, Krajský súd v Žiline a Úrad boja proti korupcii v Banskej Bystrici porušili základné právo D. B. garantované čl. 6 ods. 1 - medzinárodného dohovoru o základných právach, Krajský súd v Žiline a Úrad boja proti korupcii - Generálna prokuratúra porušili čl. 13 - právo na účinný opravný prostriedok (keď skutočnosť, že nedoplatky nútene zaplatil D. B. za M. K. a za dôkaz považujú to, že faktúry boli ma meno D. B. a nie na meno M. K. - čo je nahlúple dokazovanie, pretože po predaji bytu všetky faktúry včítane nedoplatkov boli prevedené na meno nového majiteľa).

I.B. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Okresného súdu v Čadci 10 C/32/2005-47 zo dňa 31. 01. 2006 a rozsudok Krajského súdu v Žiline 6 Co/198/2006 zo dňa 04. 04. 2007 bez povinnosti obnoviť konanie. (M. K. odmietol podpísať preberací protokol čo jasne znamená, že sa odmietal zaoberať svojimi dlhmi voči SPP a elektrárňam) preto súdy rozhodli chybné. Podpísanie preberacieho protokolu je dôležitou súčasťou odovzdania bytu novému majiteľovi a túto povinnosť M. K. odmietol)!

I.C. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu v Čadci a Krajskému súdu v Žiline zaplatiť primerané zadosťučinenie D. B. každý vo výške 25.000,- Sk, v lehote 15 dní od dna doručenia Nálezu Ústavného súdu.

I.D. Ústavný súd zakazuje Okresnému súdu v Čadci a Krajskému súdu v Žiline zaznamenávať zápisnice do magnetofónu od dňa doručenia rozhodnutia Ústavného súdu.“

II.

Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa už vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 17/08 dožadoval vyslovenia porušenia svojich práv zaručených čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10 C 32/05 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 198/06 a že jeho sťažnosť bola 17. januára 2008 odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a z dôvodov zjavnej neopodstatnenosti.

V tejto súvislosti ústavný súd zastáva názor, že v danom prípade ide o sťažnosť, o ktorej ústavný súd už rozhodol 17. januára 2008.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť odmietol pre jej neprípustnosť (obdobne III. ÚS 3/08).

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojich práv bližšie nešpecifikovaným rozhodnutím generálnej prokuratúry.

V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ neoznačil, akým rozhodnutím generálnej prokuratúry malo dôjsť k porušeniu jeho práv, a takéto rozhodnutie ani v prílohe svojej sťažnosti nepredložil.

Sťažovateľ v neposlednom rade, pokiaľ ide o obsah sťažnosti, nepostupoval ani podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ktoré obsahujú všeobecné a osobitné náležitosti sťažnosti.

Pokiaľ ide o uznesenie vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: PPZ-128/BPK-S-2008 zo 6. novembra 2008, proti tomuto je prípustná sťažnosť podľa § 197 ods. 3 Trestného poriadku.

Ústavný súd nemá právomoc rozhodovať v ďalšom stupni o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam vyšetrovateľa.

K veci treba uviesť, že nie je obsahom žiadneho základného práva ani slobody uvedených v ústave alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, ktoré sa stali súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, právo privodiť inej osobe trestné stíhanie.

Ani v tomto prípade neušlo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ napriek svojmu dosiahnutému stupňu vzdelania používa útočný alebo hrubo urážlivý jazyk.

Z predchádzajúcej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že Občiansky súdny poriadok ako generálna právna norma upravujúca civilný proces vo svojich základných ustanoveniach obsiahnutých v § 1 až § 6 okrem iného zakotvuje, že jeho úlohou je úprava postupu súdov a účastníkov konania tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb. Okrem toho tieto ustanovenia dávajú garanciu, že úlohou súdov je dbať na to, aby v rámci občianskeho súdneho konania, ktoré je jednou zo záruk zákonnosti, nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb (III. ÚS 26/07, III. ÚS 93/07 a iné).

Sťažovateľ podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade výrokmi obsiahnutými v sťažnosti prekročil hranicu normálneho správania, čo je v rozpore s princípom zachovávania úcty k právam iných, ktorý má byť v rámci občianskoprávneho konania rešpektovaný všetkými účastníkmi a z ktorého vyplýva i požiadavka, aby účastníci konania rešpektovali ľudskú dôstojnosť, občiansku časť i osobnosť ďalších účastníkov konania,

ale i samotného vo veci konajúceho súdu, tak vo svojich písomných, ako i verbálnych prejavoch (III. ÚS 52/06 a iné).

Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sťažnosť smie byť v zásade odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk (Řelík v. Česká republika z 18. mája 2004). Aj z týchto dôvodov by bolo možné sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami, ktoré sťažovateľ v sťažnosti uviedol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2009